

*Miraculoasa
călătorie
a lui
Edward Tulane*

Kate DiCamillo s-a născut la 25 martie 1964, în Philadelphia, Pennsylvania. A copilărit în Florida, iar acum locuiește în Minneapolis, Minnesota. De când era încă foarte tânără și-a dorit să devină scriitoare. A început prin a observa cu atenție lumea din jurul ei, apoi a încercat s-o pună în cuvinte. A devenit una dintre cele mai apreciate și mai iubite scriitoare de cărți pentru copii.

Printre cele mai cunoscute cărți ale ei se numără *Povestea lui Despereaux* (distinsă cu Medalia Newbery), *Because of Winn-Dixie* (Newbery Honor), *The Tiger Rising* (care a ajuns în finala pentru National Book Award) și poveștile din seria *Mercy Watson*.

Despre felul în care i-a încolțit în minte ideea cărții *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane*, Kate scrie: „Într-un an, de Crăciun, am primit în dar un iepure de jucărie frumos îmbrăcat. Câteva zile mai târziu am visat că iepurele zăcea cu fața în jos pe fundul oceanului, pierdut, dorindu-și să fie găsit. Pe când spuneam această poveste, am fost și eu pierdută multă vreme. Și apoi, în sfârșit, ca Edward, am fost găsită.“

Bagram Ibatoulline s-a născut în Rusia și a studiat la Academia de Artă din Moscova. Prima carte pe care a ilustrat-o a fost *Crossing* de Philip Booth, care în 2001 a fost desemnată Cea mai bună carte a anului de revista *Publishers Weekly*. De atunci, a ilustrat numeroase cărți pentru copii, între care *The Nightingale* de Hans Christian Andersen, repovestită de Stephen Mitchell; *The Animal Hedge* de Paul Fleischman; *Hana in the Time of the Tulips* de Deborah Noyes, *The Serpent Came to Gloucester* de M.T. Anderson, *The Giver* de Lois Lowry (în curs de apariție la Editura Arthur).

Ibatoulline folosește stiluri extrem de diferite în cărțile pe care le ilustrează și, după cum mărturisește într-un interviu pentru site-ul www.bookbrowse.com, se documentează mult înainte de a începe lucrul la o nouă carte, face numeroase schițe, ba chiar, așa cum a fost cazul lui Edward Tulane, sculpează personajul pentru a-l putea vedea din diferite perspective. Despre lucrul la cartea *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane*, ilustratorul mărturisește: „A fost o experiență deosebită să lucrez la ilustrațiile pentru Edward Tulane și să-l însoțesc în călătoria lui. Trebuie să recunosc că acum, la finalul acestei cărți minunate, sunt deja un pic nostalgic.“

Kate DiCamillo

MIRACULOASA CĂLĂTORIE
A LUI

Edward Tulane

Ilustrații de Bagram Ibatouline

Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

Kate DiCamillo
The Miraculous Journey of Edward Tulane

Text © 2006 Kate DiCamillo
Illustrations © 2006 Bagram Ibatoulline
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Redactori: Diana Georgescu, Alina Ioan
DTP: Monica Manolache
Design copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.
ISBN 978-606-8044-64-4

Grupul Editorial ART
Comenzi – carte prin poștă
C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

*Pentru Jane Resh Thomas,
care mi-a dat iepurele și mi-a zis numele lui*

Inima se frânge iar și iar
și trăiește după cum se frânge.
Trebuie să mergi cât mai departe
în întuneric adânc, tot mai adânc,
și să nu te întorci.

– din *The Testing Tree* de Stanley Kunitz

*Miraculoasa
călătorie
a lui
Edward Tulane*

CAPITOLUL UNU

O DATĂ, DEMULT, ÎNTR-O CASĂ DE PE STRADA Egipt, locuia un iepure care era făcut aproape în întregime din porțelan. Avea brațe de porțelan și picioare de porțelan, labe de porțelan și cap de porțelan, corp de porțelan și nas de porțelan. Brațele și picioarele aveau articulații prinse cu sârmă, astfel încât coatele lui de porțelan și genunchii lui de porțelan se puteau îndoi, oferindu-i multă libertate de mișcare.

Urechile erau făcute din blană adevărată de iepure și-n spatele bucăților de blană erau bucăți de sârmă puternice și flexibile, ceea ce permitea ca urechile să fie aranjate în posturi care să ilustreze stările de spirit ale iepurelui: încrezător, obosit, plictisit la culme. Și coada, de asemenea, era făcută din blană adevărată de iepure și era moale și pufoasă și avea o formă îngrijită.

Pe iepure îl chema Edward Tulane și era înalt. Din vârful urechilor și până în vârful labelor de la picioare măsura aproape un metru; ochii îi erau desenați într-un albastru pătrunzător și inteligent.

Edward Tulane se simțea întru totul un exemplar deosebit. Doar în privința mustăților avea o ezitare. Erau lungi și elegante (așa cum trebuiau să fie), însă originea lor era necunoscută. Edward avea impresia – destul de puternică, de altfel – că nu erau mustăți de iepure. Cui îi aparținuseră mai întâi mustățile, cărui animal insipid, era o chestiune la care Edward nu suporta să se gândească prea mult. Așa că nici nu se gândea. Prefera, de cele mai multe ori, să nu lase să-i treacă prin minte gânduri neplăcute.

Stăpâna lui era o fetiță de zece ani, cu părul negru, pe nume Abilene Tulane, care avea despre Edward o părere aproape la fel de bună ca Edward însuși. În fiecare dimineață, după ce se îmbrăca pentru școală, Abilene îl îmbrăca și pe Edward.

Iepurele de porțelan era posesorul unei garderobe impresionante, alcătuită din costume de mătase cusute manual, pantofi unicat lucrați din cea mai fină piele și făcuți special pentru picioarele lui de iepure și o colecție vastă de pălării, având toate câte două găuri, astfel încât să poată încăpea cu

ușurință peste urechile lui mari și expresive. Fiecare pereche de pantaloni croiți pe măsură avea un buzunar mic pentru ceasul de aur al lui Edward. Abilene îi întorcea în fiecare dimineață acest ceas de buzunar.

— Ei bine, Edward, îi spunea ea după ce termina de întors ceasul, când limba mare va fi la doisprezece și limba mică va fi la trei, mă voi întoarce acasă, la tine.

Îl așeza pe Edward pe un scaun din sufragerie și întorcea scaunul astfel încât el să privească pe fereastră și să vadă cărarea care ducea la ușa din față a casei Tulane. Abilene așeza ceasul în echilibru pe piciorul lui stâng. Îl săruta pe vârfurile urechilor și apoi pleca, iar Edward își petrecea ziua uitându-se lung la strada Egipt, ascultând bătăile ceasului, așteptând.

Dintre toate anotimpurile anului, iepurelui cel mai mult îi plăcea iarna, pentru că soarele apunea devreme și atunci ferestrele sufrageriei se întunecau și Edward putea să-și vadă propria reflexie în geam. Și ce mai reflexie! Ce imagine elegantă dădea! Edward se minuna încontinuu de cât era de deosebit.

Seara, Edward stătea la masa din sufragerie împreună cu ceilalți membri ai familiei Tulane: Abilene, mama și tatăl ei și bunica ei, pe nume Pellegrina. E adevărat că urechile lui Edward abia se vedeau pe deasupra mesei și e adevărat că pe

toată durata cinei nu făcea decât să se uite fix în față, fără să vadă nimic altceva în afară de albul puternic și orbitor al feței de masă. Dar era și el acolo, un iepure care stătea la masă.

Părinților li se părea adorabil că Abilene îl considera pe Edward real și că uneori cerea ca o propoziție sau chiar o poveste întreagă să fie repetată fiindcă el n-o auzise bine.

— Tăticule, zicea ea, mă tem că Edward n-a auzit această ultimă bucată.

Și atunci tatăl se întorcea către urechile lui Edward și vorbea rar, spunând încă o dată ceea ce tocmai spusese, pentru ca și iepurele de porțelan să înțeleagă. Din politețe față de Abilene, Edward se prefăcea că ascultă. Dar adevărul e că nu prea-l interesa ce aveau de zis oamenii. Și, de asemenea, nu-i păsa de părinții lui Abilene și de modul disprețuitor în care îl tratau. De fapt, toți adulții îl tratau cu dispreț.

Numai bunica lui Abilene îi vorbea la fel cum îi vorbea și fata, de parcă ar fi fost egali. Pellegrina era foarte bătrână. Avea un nas mare și ascuțit și ochi negri, strălucitori, care luceau ca stelele întunecate. Edward exista datorită ei. Ea ceruse să fie fabricat, ea îi făcuse la comandă costumele de mătase și ceasul de buzunar, pălăriile elegante și urechile flexibile, pantofii din piele fină, brațele și picioarele cu articulații, toate la un meșter

iscusit din Franța, căci ea de acolo era. Pellegrina i-l oferise în dar lui Abilene când fetița împlinise șapte ani.

Și tot Pellegrina era cea care venea în fiecare seară să-i învelească pe Abilene în patul ei și pe Edward într-al lui.

— O să ne spui o poveste, Pellegrina? o întreba Abilene pe bunica ei în fiecare seară.

— Nu în seara asta, domniță, răspundea bătrâna.

— Dar când? întreba Abilene. În care seară?

— În curând, zicea Pellegrina. În curând va fi o poveste.

Și apoi stingea lumina, și Edward și Abilene rămâneau în întunericul încăperii.

— Te iubesc, Edward, zicea Abilene în fiecare seară, după ce pleca Pellegrina. Pronunța acele cuvinte și apoi aștepta, aproape de parcă ar fi sperat ca Edward să spună ceva în schimb.

Edward nu spunea nimic. Nu spunea nimic pentru că, desigur, nu putea să vorbească. Stătea întins în patul lui mic, alături de patul mai mare al lui Abilene. Se uita în sus, în tavan, și asculta respirația fetei, intrând și ieșind din trupul ei, știind că în curând va adormi. Pentru că albastrul era desenat pe ochii lui Edward și nu putea să-i închidă, el era întotdeauna treaz.

Uneori, dacă Abilene îl așeza în patul lui pe o parte și nu cu fața în sus, putea vedea printre despicăturile din perdele, putea privi afară, în noaptea întunecată. În nopțile senine, stelele străluceau și lumina lor pală îl liniștea pe Edward într-un fel pe care nu-l putea înțelege pe deplin. Deseori, se uita lung la stele noaptea întreagă, până când, în cele din urmă, în întuneric își făceau loc razele dimineții.

CAPITOLUL DOI

ȘI ASTFEL TRECEAU ZILELE LUI EDWARD, SE scurgeau una-ntr-alta. Nu se întâmpla nimic remarcabil. Da, mai erau din când în când micile tragedii casnice. Odată, când Abilene era la școală, câinele vecinilor, un boxer mascul numit inexplicabil Rosie, a intrat în casă neinvitat și neanunțat și și-a ridicat piciorul pe masa din sufragerie, împrășcând cu urină fața de masă albă. Apoi s-a învârtit prin cameră și l-a adulmecat pe Edward și, înainte ca Edward să aibă vreme să cugete ce înseamnă să fii adulmecat de un câine, se afla deja în gura lui Rosie și Rosie îl scutura cu putere, înainte și-napoi, mârâind și lăsând bale.

Din fericire, mama lui Abilene a trecut prin fața sufrageriei și a văzut cu ochii ei la ce suferințe era supus Edward.

— Lasă jucăria! a strigat ea la Rosie.

Și Rosie, pomenindu-se dintr-odată ascultător, a făcut ce i s-a spus.

Costumul de mătase al lui Edward era pătat de bale și capul l-a durut câteva zile după aceea, însă cel mai tare fusese afectată mândria lui. Mama lui Abilene făcuse referire la el numindu-l „jucăria“ și fusese mai furioasă pentru urina de câine de pe fața de masă decât de tratamentul nedemn la care fălcile lui Rosie îl supuseseră pe Edward.

Și apoi a mai fost și perioada în care o menajeră, nouă în locuința familiei Tulane și dornică să-i impresioneze pe stăpânii casei cu sârguința ei, a dat de Edward, care stătea așezat pe scaunul lui din sufragerie.

— Ce face iepurilă ăsta aici? a zis ea cu voce tare.

Edward nu dădea doi bani pe cuvântul „iepurilă“. I se părea jignitor la culme.

Menajera s-a aplecat deasupra lui și l-a privit în ochi.

— Hmm, a zis ea.

S-a dat un pic înapoi. Și-a pus mâinile în șolduri.

— Îmi dau seama că ești un obiect ca oricare altul din casa asta, ceva ce trebuie curățat și șters de praf.

Așa că menajera a dat cu aspiratorul pe Edward Tulane. A trecut cu furtunul aspiratorului peste urechile sale lungi. I-a scuturat hainele cu palma și i-a bătut coada. I-a șters fața de praf cu brutalitate și eficiență. Și în pornirea ei zeloasă de a-l curăța, i-a smuls ceasul de aur lui Edward cu aspiratorul